

Ekstra

PROLETARER I ALLE LAND FOREN DERE

GNISTEN

1974. Organ for Kommunistisk Universitetslag 2. årg.

HVA MÅ GJØRES MED AKP?

NKS-gruppene sender nå ut et nummer av sin avis Hva må gjøres?, som er viet blant annet Kommunistisk Universitetslag. NKS ga i sommer topprioritet til kampen mot KUL; det har skjedd denne kampen på en måte som ikke har gitt AKP-gruppen noen grunner til optimisme. NKS har tvert om kompromittert seg så grundig i løpet av høsten (jfr. fremmedarbeidersaken, "grunnrentedebatten" og framfor alt "Rød Front's" og AKP/NKS' åpne sabotasje av streikestøttearbeidet) at selv deres ledende tenkere er i ferd med å fatte at opprettelsen av NKS-gruppene og desavoueringen av "Rød Ungdom" i universitetspolitikken bare har gjort vondt verre. Hvilket bare illustrerer at et politisk skipbrudd ikke lar seg lege ved snevre organisatoriske tiltak.

Og dette viser seg på ny ved utsendelsen av den siste NKS-avis. NKS' angrep på KULs syn på imperialismen, staten, materialismen, småborgerskapet og "kvinnepolitikken" representerer intet nytt. Det er et rent oppkok av tidligere innlegg, innlegg som punkt for punkt forlengst er blitt gjendrevet av KUL. Nyutsendelsen viser bare at NKS ikke har politiske argumenter, og at det dermed er henvisning til å late som om debatten med KUL overhodet ikke har funnet sted. Vi skal derfor være kortfattede i våre kommentarer; ut over dette ber vi alle progressive om selv å skaffe seg våre tidligere publikasjoner. Om en sammenholder dem med det NKS nå har levert, vil siste nummer av Hva må gjøres? bare vise seg som et våpen mot AKP-kretsen selv.

IMPERIALISMEN

NKS prøver å piske småborgerlige elementer opp i hysteri mot kommunistenes selvagte syn på imperialismen som et progressivt økonomisk system. I denne forbindelse foretar NKS selvfølgelig den vanlige kautskianske vrien om at imperialismen ikke er en økonomi, men bare en "politikk". AT imperialismens politikk er reaksjonær, er en selvagt ting (jfr. bl.a. vårt innlegg AKP-gruppens vasking og utvikling, 1973). Forveksler en først økonomi og politikk, er det derfor helt naturlig at en uten videre slutter med det tanketomme "imperialismen er reaksjonær". Og denne forvekslingen er NKS nå klosset nok til å fremføre åpent i sin avis, jfr. følgende utsagn fra s. 14: "Imperialismen er uttrykk for monopolkapitalens kontroll, plyndring og undertrykkelse utenlands (!)". Vi konstaterer at AKP nå har røpet seg også rent verbalt. Vi kan også tillate oss et nedlatende smil over at en gruppe som vil framstille seg som leninistisk, nå åpent tør benekte imperialismens definisjon som et system som sannelig er like mye "ute" som "hjemme". Taktisk ubehjelpelighet er et biprodukt av politisk forrætnelse.

Å hevde at imperialismen er progressiv, er ifølge NKS uttrykk for både trotskisme og metafysikk. Det er, fortsatt ifølge NKS, også det samme som å gå "monopolborgerskapets" ærend. La oss bare høre hva trotskisten, metafysikeren og borgeragenten Vladimir Lenin uttalte i sakens anledning:

"Imperialismen er vår dødsfiende" like mye som kapitalismen er det. Det er så. Men ingen marxist vil

glemme at kapitalismen er progressiv sammenliknet med feydalismen, og at imperialismen er progressiv sammenliknet med førmonopolistisk kapitalisme. Følgelig bør vi ikke støtte enhver kamp mot imperialismen. Vi vil ikke støtte en kamp fra de reaksjonære klassers side mot imperialismen; vi vil ikke støtte et opprør av de reaksjonære klasser mot imperialismen og kapitalismen." (Coll. Works, bd. 23, s. 63)

SMÅBORGERSKAPET

Dette bare understreker det selvfølgelig i at småborgerskapet ikke kommer i noen som helst ny stilling til samfunnsutviklingen i og med at frikonkurransen avløses av imperialismen. Det understreker at kommunistene må bekjempe dets reaksjonære kamp mot kapitalen. AKP, derimot, hevder, med ordene til den ikke ukjente tenker S. Allern: "De revolusjonære klassene i Norge er arbeiderklassen, småborgerskapet på landsbygda og i kystdistriktene og småborgerskapet i byene." (Kåseri i Trondheim, 1972). For å forsvare dette synspunktet må NKS korrigere Det kommunistiske manifest som som bekjent slår fast at småborgerskapets kamp mot kapitalen er reaksjonær, da den "søker å dreie historiens hjul tilbake." I noen underholdende passasjer søker gruppen å hevde at "Marx og Engels skrev dette før noen vidtgående erfaringer med småbøndenes kamper var samlet." (s. 37) NKS sier her like ut at den anser Manifestets forfattere for å ha vært fullstendig uvitende om den historiske utvikling. Faktum er at bøndene gjennom hundreår hadde bekjempet den diktete utviklingen av kapitalen. Disse hundreårs kamp skulle ikke ha vært nok for Marx og Engels! For NKS er derimot fire år tilstrekkelig! Gruppen hevder nemlig at Marx i 1852 ble overbevist om småborgerskapets progressivitet. (Hvorfor, undres man, sørget ikke Marx/Engels for å "ta sjølkritikk" og å forandre Manifestets ord i ett senere opplag?) NKS påpeker nemlig skarpsindig at Marx i 1852 skrev at bøndenes interesser sto i mot setning til kapitalen

skrev at de franske bøndenes interesser sto i motsetning til kapitalen, og at de følgelig ville ha naturlige allierte innen proletariatet.

Men aldri har noen kommunist benektet dette. Det danner tvert om til enhver tid selve hovedelementet innen kommunistenes propaganda overfor småbøndene. Men forutsetningen er at disse må bryte med sitt (reaksjonære) klassestandpunkt for å delta i den revolusjonære oppstand. "Om de er revolusjonære, er det med tanke på sin foregående overgang til proletariatet... så forlater de sitt eget standpunkt for å innta proletariatets" som det heter i Manifestet. Kommunistene må føre en propaganda som ikke stikker bøndenes klassestandpunkt under en stol; og dette er i realiteten betingelsen for å dra enkeltbønder over på proletariatets standpunkt. At dette er riktig, kan en indirekte se av AKPs "bondepolitikk". For AKP er småborgerskapet på forhånd definert som en klasse med en objektivt revolusjonær holdning. Med et slikt utgangspunkt er det helt følgeriktig at AKP så stil-

ler paroler som f.eks. garanterte(!) minstepriser på jordbruksprodukter. Slike tiltak er illusoriske og selv-motsigende. Men som sådanne tilsvarer de nettopp småborgerskapets egne, klassemessige illusjoner og utopisk-reaksjonære forhåpninger. Dermed bidrar de bare til å fryse fast de enkelte småborgere på sitt klassestandpunkt og å hindre deres allianse med arbeiderklassen. Konsekvensen av en slik politikk vil derfor etter all sannsynlighet bli at de beveger seg i retning av fascistiske grupperinger straks de får erfare dens illusoriske karakter.

Dermed er det også sagt at en slik utviklingsgang er den naturlige også for en organisasjon som fører den slags propaganda ut til bøndene. Såpass alvorlige er konsekvensene av ikke å forstå skillet mellom individ (og individuell overbevisning) og klasse (og klassestandpunkt). Når vi videre kjenner til at AKP åpent har avvist muligheten for at noe slikt skulle kan eksistere for andre enn "fremmedarbeidere" (jfr. Gnisten nr. 3 1974), så er konturene allerede trukket.

Det er her ikke tale om småborgerne "onde vilje" eller andre moralske synspunkter. Det er tale om at kapitalismen representerer det utviklede vareproduksjons system og som sådan påtvinger bestemte personer bestemte klassemessige holdninger og dermed bestemte funksjoner bl.a. mht. utviklingen av produktivkraftene. Som Lenin uttrykker det i 1915/1917:

"Under kapitalismen blir småbønder - enten han ønsker det eller ikke - til vareprodusent. Og det er denne forandringen som er grunnleggende, for den alene er nok til å gjøre ham til en småborger og forvandler ham til en antagonist av proletariatet. Han selger sitt produkt, mens proletaren selger sin arbeidskraft. Som klasse kan småbøndene ikke annet enn å søke å høyne prisene på jordbruksprodukter, og dette er ensbetydende med at de forener seg med de store grunneierne mht. å ta del i grunnrenten og mht. å ta grunneiernes parti mot resten av samfunnet. Etersom vareproduksjonen utvider seg, blir småbønder, i overensstemmelse med sin klassestatus, uunnværlig til en liten jord-eier." (Coll. Works bd. 22, s. 95-96.)

HISTORIEN OM AKPs OPPFATNING AV PROFITRATEN

Det er her nødvendig å gripe fatt i en tilsnikelse fra NKSs side. Gruppen henviser til en "empirisk undersøkelse" som den la fram for 3/4 år siden hvor man skulle ha "motbevist" eksistensen av grunnrente i norsk jordbruk. Således skulle denne "undersøkelsen" ha "knust" KULs teori om landsbygdas småborgerskap (jfr. NKS-avis, s. 34). La oss i korthet være så brutale å minne om at vi "knuste" NKS' "undersøkelse" ved å påpeke bl.a. 1) at den røpte fullkommen uvitenhet om selve definisjonene av vareproduksjon og kapital; 2) at den i tillegg i realiteten forkaftet fundamentet for verdi-teorien; 3) at den ikke var kjent med noe så elementært som reglene for jord-skitte her i landet; 4) at den forfalsket landbruksorganisasjonenes rolle; 5) at den blandet sammen variabel

og konstant kapital; 6) at den røpet uvitenhet om funksjonen av avskrivninger i vareproduksjon - og; 7) at den bygde på en misforståelse av definisjonen av profitraten (!) Disse eksemplene får være tilstrekkelige i denne forbindelse! Vi oppfordrer leserne til å skaffe seg vårt hefte "Grunnrenten og bondespørsmålet" (for en dokumentasjon bl.a. av AKPs systematiske forfalskning av Marx' teori, se også "Grunnrenten i den lille grunn-eiendom", utgitt av KULs studietvalg, 1973), 1974, hvor disse og andre ting blir tatt opp. Dette heftet ble utgitt i mars i år, og etter den tid har vi ikke hørt et eneste pip fra AKP i sakens anledning. Ærlige medlemmer av bl.a. AKP og SV vil selv kunne gjøre seg opp en mening om den form for politisk antendighet NKS mønstrer. Det vi viktigste er at NKS med denne siste månsvren demonstrerer sitt politiske nederlag for all verden.

PRODUKTIVKREFTER OG PRODUKSJONS-FORHOLD

Det finnes, mener NKS, ikke noe i grunnlag for å hevde at småborgerskapet søker "å dreie historiens hjul tilbake". Vi for vår del har allerede vist dette grunnlaget, og vi skal gi enda et eksempel, nemlig selve "teoriene" til den småborgerlige interese-gruppen AKP/NKS:

I et ubehjelpelig forsøk på å vise at vi kommunister har en teori om "automatisk" overgang fra kapitalisme til sosialisme (jfr. NKS-avis, s. 23) gyter soldatsosialistene ut følgende: "...overgangen fra feydalismen til kapitalismen var en progressiv samfunns-omveltning. De kapitalistiske produksjonsforholda la grunnlaget for en rask vekst i produktivkraftene og dermed (!) også for folkets materielle levevilkår... Da det arbeidende folket fikk nytte godt av fruktene av sitt arbeid (!), var det allikevel ikke noe automatisk resultat av vekst i produktivkraftene. Det var først og fremst resultat av en vedvarende og hard kamp for bedre levevilkår."

Les det en gang til! Husk at det er folk som kaller seg "kommunister" som skriver slikt! Og: ta del i arbeidet for at den dag må komme da enhver kommunist vil rømme av skam over å ha lagt navn til noe tilsvarende! Denne rosemalingen av kapitalismen ("det arbeidende folket fikk nytte godt av fruktene av sitt arbeid"), av den dyriske utnyttningen av barnearbeid, av forkrøplingen av arbeiderne, av utslutningen av dem - det er småborgerens drøm om den idylliske, førmonopolistiske form for utbytting! Det er den historieforfalskning han leverer for å kunne tolke imperialismen som et historisk tilbakeskritt!

Vi kan, fortsetter NKS, derimot "ikke se noe progressivt ved imperialismen (!). Tvertimot, produksjonsforholda er for lenge blitt en hemsko for produktivkraftenes utvikling." (s. 24). Vi skal få fortelle NKS at industrikapitalen aldri har henslepet én eneste levedag om ikke som en hemsko for produktivkraftene! Vi kan også nevne at dette faktum bl.a. skyldes at proletarene aldri får nytte godt av fruktene av sitt arbeid! NKS' kortslutning ligger ganske enkelt i at det er kjent med at Marx/Engels hevder at kapitalismen er progressiv. I NKS' verden kan dette tilsynelatende bare bety at "folket" ikke hadde "for-

verra kår".

NKS forstår ikke at den dialektikk mellom produktivkrefter og produksjonsforhold som kapitalen selv utgjør, medfører at veksten i produktivkreftene skjer på bekostning av arbeidernes "levevilkår". Vi ser på ny at gruppen ikke vet hva kapital er. Den økonomiske utvikling skjer altså i en motsigelsesfylt form og er progressiv etter som den legger det materielle grunnlaget for opphevelse av all utbytting. Den marxistiske revolusjonsteorien går ut på at de utviklede produktivkreftene sprenger de produksjonsforhold som er blitt for trange for, dem. Denne teorien blir nå åpent forkastet av AKP (jfr. NKS-avisa s. 23-24). Ifølge AKP er det Kautsky og Bernstein som har produsert den! Gruppen uttaler like ut at produktivkreftenes utvikling er det samme som "teknologisk utvikling". (Disse fraser "marxistene" ser ikke engang at denne "definisjonen" står i motsetning til den de selv gir i en fotnote! Jfr. s. 25.) Dermed kommer gruppen med følgende hårreisende utsagn:

"Teorien om produktivkreftene neglisjerer klassekampens betydning og fungerer derfor direkte reaksjonært. Konsekvensene av denne teorien må jo være at revolusjonen kommer først i land hvor produktivkreftene er lengst utvikla. Revolusjonene i Sovjet, China og Albania stemmer dårlig med denne modellen."

Husk fortsatt: slikt noe kaller seg for "kommunister"! At småborgerskapet holder marxismen for å være reaksjonær, er imidlertid gammelt nytt. - Vi skal kort få bemerke at grunnen til at utviklingen i f.eks. Kina og Albania både bekrefter den marxistiske "modellen" i allmenhet og ledet til sosialistiske revolusjoner, ligger i at kapitalen i og med imperialismen er blitt til et verdenssystem. Disse revolusjonene er i denne sammenheng nettopp reaksjoner på de imperialistiske produksjonsforholds lenker. Dette er det spesielt viktig å understreke for å peke på arbeiderklassens ledende rolle i disse revolusjonene - en rolle den nettopp har i kraft av sin bakgrunn i kapitalistiske produksjonsforhold, forhold som alltid er en hemsko for produktivkreftenes utvikling. - Å forestille seg at den marxistiske teorien "neglisjerer klassekampen", er en ensbetydende med at en ikke har forstått at produsentene (arbeiderne) selv er produktivkrefter, slik at "den største produktivkraft er den revolusjonære klassen selv." (Marx). Det betyr mao, at en har identifisert produktivkrefter med "teknologi", slik AKP gjør. AKP innar vitterlig først Bernsteins posisjon, og tror så at det kritiserer Bernstein mens det i realiteten kritiserer Marx!

Når en tenker seg "produktivkreftene" som noe frigjort fra produsentene og dermed fra deres opptreden som klasse, så er det klart at en, som AKP forestiller seg "klassekampen" som noe løsrevet fra dialektikken mellom produktivkrefter og produksjonsforhold. Resultatet er en forestilling om en frittsvevende, spontanistisk klassekamp slik den også viser seg i AKPs gjennomført økonomistiske teori og praksis og gruppens benektelse av det beste elementets rolle.

Når NKS bruker flere spalter til å gråte over eksistensen av kapitalistisk, internasjonal arbeidsdeling, så forbausert det oss ikke. Det bare bekrefter Manifestets ord: "Ved å utnytte verdensmarkedet har borgerskapet gjort produksjonen og forbruket i alle land kosmopolitisk. Til de reaksjonæres store sorg har de slått den nasjonale grunn bort under føttene på industrien." Vi for vår del innser det nødvendige i at denne arbeidsdelings kapitalistiske form oppheves til en sosialistisk form. (Kommunistenes syn på "sjøbergning" blir for øvrig lagt fram i Gnistern nr. 4, 1974)

STATEN

NKS fortsetter sitt brevkurs med å gå til angrep på KULs sats om at staten "er atskilt fra klassene og står over dem". Dette hevder NKS står i motsetning til at staten er en klassestat. NKS forsømmer å nevne at vår formulering er rettet mot AKPs påstand om at staten er en "del av monopolistklassen" (jfr. gruppens "partibok", s. 18), et syn som formodentlig deles av ALP og som med respekt å melde

alltid vil være sludder. Den borgerlige statens eksistens er betinget av at kapitalistklassens medlemmer pr. definisjon er privatprodusenter og derfor i første rekke isolert fra hverandre. De har derfor ikke noe umiddelbart organisatorisk fellesuttrykk, men må selv etablere et slikt utenfor sine egne rekker; dette organ er staten: "Gjennom privateidomens emansipasjon fra fellesvesenet er staten blitt til en særegen eksistens ved siden av og utenfor det borgerlige samfunn" (Marx: Den tyske ideologi, MEW s. 62). De oppgaver staten har som et slikt organ er bl.a. å legge forholdene til rette for totalkapitalens reproduksjon. Og denne økonomiske oppgave løser den, helt logisk etter forutsetningene, i alt overveiende grad på utenomkapitalistisk vis. Eksempler på dette er infrastruktur, helsevesen og utdanning. Den kapitalistiske delen av statens produksjon er ikke bare liten; den tenderer også stadig mot å spalte ut nye privatkapitaler - jfr. den frie status som nå preger Jernverket og som med stor sannsynlighet også vil prege Statoil.

Å innbille seg at staten nettopp ikke er en klassestat når den står utenfor det "borgerlige samfunn", er å snu tingene på hodet. Det er nettopp som et slikt spesialisert, særegent organ at den opptrer som voldelig undertrykker - for å nevne den mest ekstreme funksjonen. Var den ikke utskilt på denne måten, så var den heller ingen klassestat. Da var den bare en "del av monopolistklassen", eller mao, en interesseorganisasjon for de svartmusikede skattefuter som AKP/ALP hater mer enn noen.

Et slående uttrykk for dette er hvordan AKP, som bekjent, regner skattene til statsapparatet som en del av merverdien. Vi skal ikke oppholde oss mye ved dette punktet, ettersom innholdet i NKS-avisa viser at AKP nå ikke lenger tør hevde dette offentlig (jfr. s. 26). Det er imidlertid verd å nevne at AKP, for å kamouflere sin faneflukkt i dette spørsmålet, hevder at det hele er et spørsmål om å diskutere "former i stedet for realiteter". Til dette er å bemerke at vi som marxister understreker at slike former selv er realiteter. Det viktige i sammenhengen er å skille den produksjon som foregår i kapitalistisk form fra annen produksjon (for eksempel den som kommer til å foregå i sosialistisk form). Vi oppfordrer interesserte til å sette seg inn i våre brosjyrer "Mot revisjonismen og den småborgerlige sosialismen" og "Marxisme eller revisjonisme?", begge 1973. NKS-avisa representerer AKPs første (!) forsøk på å svare på våre argumenter i den sistnevnte brosjyren, noe som bare viser at gruppen bare er ute etter å polemisere mot et konkret stoff den håper publikum har glemt det detaljerte innhold i. (Jfr. også vår dokumentasjon av "grunnrentedebatten", ovenfor) De tvilsomme politiske poeng AKP søker å oppnå med dette, illustreres ved at den ved å rive et sitat ut av sin sammenheng prøver å få det til å se ut som om vi (i brosjyren "Stortingsvalget, Sosialistisk Valgforbund og den korporative stat") skulle ha ment å hevde at arbeidernes klassekamp ikke skulle kunne stanse den borgerlige statens videreutvikling i korporativ retning. Poenget er bare at det i så fall er uomgjengelig nødvendig at arbeiderklassen organiserer seg selvstendig og ikke under borgerlig eller småborgerlig ledelse.

Ellers er det karakteristisk for ALP-nivået at NKS nå hevder at KUL "vokter seg... vel for å legge fram noen som helst argumenter" (!!) for at LO-apparatet er integrert i staten. Enhver som interesserer seg for emnet, vet at vi knapt har gjort annet. I tillegg til nevnte brosjyre kan vi vise til bl.a. flere numre av Gnistern, spesielt mht. behandlingen av utviklingen av streikevåpenet og av det statlige avtale- og løvverket. Videre hevder vi ikke at en skal nedprioritere arbeidet i fagforeningene. Det vi hevder, er at fagapparatet aldri kan reformeres til en kampprogram for arbeiderklassen. I kampsituasjoner må det settes til side, fordi det er bundet av et borgerlig lovverk som tjener til å passivisere arbeiderne. All erfaring fra streikekamper de siste tiårene viser at dette er en selvfølgeighet; kampsituasjoner

krever utvikling av ulovlige streiker. For å ta eksemplet med heismontørstreiken, så kunne denne føres som en "lovlig" streik ene og alene fordi montørene på forhånd hadde erklært at en tvungen lønnsnemnd ville bli møtt med en videreføring av streiken som ulovlig. Heismontørene kom derimot sannsynligvis ikke med noen trusel om å gjøre LO til kamporganisasjon!

DEN HISTORISKE MATERIALISMEN

KUL har hevdet: "Gjennom fascismens maktovertakelse kommer den kapitalistiske staten på høyde med sitt begrep: den blir tilsynelatende helt selvstendigjort..." A tale om begrep og virkelighet på denne måten er ifølge AKP (jfr. s. 27) ren hegelianisme; det er "erkeidealistisk sludder" og røper "massiv uforstand" og "reaksjoner galenskap". Alt dette sier AKP om Karl Marx som nettopp forsto sin dialektiske metode som en påvisning av hvordan kapitalens mest utviklede skikkelser (inkludert dens politiske overbygning) bare er nødvendige videreføring av kimer som ligger nedlagt i den fra begynnelsen av. Den som tror at dette har noe med idealisme å gjøre, har bare røpet at han selv oppfatter vitenskapelig begrepsdannelse på samme måte som den subjektive idealisten gjør det. Om sin metode og framstilling sier Marx derimot: "I en slik allmenn undersøkelse blir det overhodet alltid forutsatt at de virkelige forhold tilsvarer sitt begrep, d.e. de virkelige forhold blir bare framstilt i den utstrekning de uttrykker sin egen allmenne typos." (Kapitalen, III, MEW, s. 152). Vi inviterer NKS - her og nå - til å overveie et åpent møte med oss om det marxistiske vitenskapsprinsippet. Det skal bli underholdende for oss.

Statsteorien er et høvelig utgangspunkt for å besvare også NKS' angrep på oss for å "oppkonstruere" motsetninger mellom klassikerne. Nå er det klart at slike motsetninger faktisk eksisterer. Engels uttalte f.eks. i 1883: "Anarkistene stiller saken på hodet. De hevder at den proletariske revolusjon må begynne med avskaffelsen av statens politiske organisasjon. Men den eneste organisasjon som proletariatet forefiner ferdig etter sin seier, er nettopp staten. Denne staten kan nok trenge meget betydelige endringer før den kan utøve sin nye funksjon. Men å ødelegge den i et slikt øyeblikk, dvs. å ødelegge den eneste organisme som proletariatet kan gjøre sin...makt gjeldende ved,....ville måtte føre til massenedslaktning av arbeidere..." ("Zum Tode von Karl Marx", MEW bd. 19, s. 344f.).

Enhver ser at dette er stikk i strid med kommunistenes statsteori. Skulle vi ikke ta avstand fra slike utsegn? KUL gjør ingen hemmelighet av sitt støtt sett negative syn på Stalins rolle, samt sin avstandtagen fra en viktig side ved Engels' filosofiske teorier. Vi diskuterer disse tingene åpent, også overfor Kommunistisk Arbeiderforbund som vi er organisatorisk tilknyttet. Og vi henviser bl.a. til Lenins eget utsagn om at

denne type uoverensstemmelser mellom kommunister innen en organisasjon ikke er av fraksjonell art (se Coll. Works, bd. 13, s. 447). Vi kan under enhver omstendighet slå fast at det er blank løgn fra NKS' side når de stadig forsøker å innbille uvitende lesere at ideologiske divergenser av denne art "forties" av KUL.

Videre tar vi det som tegn på at vi argumenterer godt for vårt syn på klassikerne, at NKS må ty til en serie løgner og forfalskninger om og av vårt studiehefte "Den historiske materialismen", framfor å opptre saklig. NKS påstår at vi skulle benekte muligheten av å få objektiv kunnskap om naturen; videre at vi skulle mene at naturen ikke eksisterer uavhengig av bevisstheten. Slike påstander stempler bare NKS.

Til slutt kort om kvinnepolitikk:

KUL går som kjent imot spesiell "kvinneorganisering" som et høvelig kampmiddel under imperialismen. NKS prøver å slå oss i hodet med en henvisning til at Lenin ønsket særlige partiorganer til å ta seg av arbeidet blant masser av kvinner. Men selvsagt! Hva har dette å gjøre med et argument for separat kvinneorganisering? Ingenting. Det spesielle ved NKS' angrep på KULs kvinnepolitikk består bare i talentløs forvrengning av Lenins "Samtaler med Clara Zetkin"; vi anbefaler alle å sette seg inn i den sistnevnte. Allment inneholder den denne delen av NKS-angrepet intet som ikke er tatt opp annet steds i denne brosjyren. Den framhever i sterk grad den bekjente "teorien" om en hovedmotsigelse mellom monopolkapital og "folk". Den presiserer også grunnene til AKPs brudd med Mao Tse-tung, som sterkt understreker at overgangen fra frikonkurransen til monopolisme ikke endrer hovedmotsigelsen, som går mellom arbeiderklasse og kapitalistklasse - og at det bare er i ikke-kapitalistiske land at hovedmotsigelsen kan endres uten samfunnsomveltning.

KONKLUSJON

Dette siste understreker noe viktig: AKPs siste angrep på KUL, og i særdeleshet på KULs vurdering av forholdet mellom bl.a. Marx og Engels, er bare ment som en tåkelegging av det faktum at AKP har brutt fullstendig med klassikerne på de felter som den revolusjonære teori og praksis står og faller med!

Bestill vårt materiale, henv. Kommunistisk Universitetslag, Institutt for filosofi, Blindern, Oslo 3.

LES OGSÅ:

Abonnementsprisen er kr. 15,- pr. år.

Bestillinger sendes: den røde Arbeideren

Postboks 2863, Kampen.
Oslo 5.

Organ for Kommunistisk Arbeiderforbund

STUDIER -

Den politiske økonomi utgjør selve grunnlaget for forståelsen av marxismen-leninismen og den historiske materialisme. Den er derfor viet tre kvelder i KULs innførende studie-sirkel. De andre emnene er: den historiske materialisme, Lenins parti- og statsteori, klasser og grupper i

det borgerlige samfunn, monopolkapital og imperialismen.

For nærmere opplysninger eller påmelding, kontakt oss på en av våre stands, snakk med en av institutt-kontaktene eller henvend deg til

Kommunistisk Universitetslag,
Filosofisk institutt
Blindern
Oslo 3

slutt opp om den kommunistiske bevegelsen!